

[Socialministeren.]

svarende lovgivning i den øvrige del af riget. Udvalget var sammensat af repræsentanter for det færøske landsstyre, lagtinget, rigsombuddet og socialministeriet.

Udvalget har i december 1959 afgivet en betænkning, der er omdelt til tingets medlemmer.

Betænkningen indeholder udkast til tre love om henholdsvis offentlig forsorg, børnebidrag til enlige forsørgere og børneforsorg, og de tre lovforslag, jeg i dag fremsætter, følger disse udkast med ganske få ændringer.

Lovforslagene har været forelagt for det færøske hjemmestyre og er godkendt i den form, i hvilken de hermed fremsættes.

Jeg skal kort omtale hovedprincipperne i forslagene, idet jeg med hensyn til enkeltheder kan henvise til bemærkningerne til forslagene.

I forslaget til lov for Færøerne om offentlig forsorg fastslås det, at det offentlige er forpligtet til at komme enhver til hjælp, som ikke er i stand til at skaffe sig og sine det fornødne til livets ophold, samt til at yde den, der ikke selv kan afholde udgiften, hjælp til kur og pleje i sygdomstilfælde og hjælp i andre tilfælde, i hvilke loven hjemler det.

Forslaget indeholder i øvrigt regler om den enkeltes forsørgelsespligt over for det offentlige for børn og ægtefælle, der i det store og hele svarer til reglerne i loven om offentlig forsorg for den øvrige del af riget.

I kapitel II er det fastslået, hvilken kommune der som en persons forsørgelsessted skal være med til at bære udgifterne ved den hjælp, han modtager.

Kapitel III omhandler forsørgelsesmåden. Der indføres her to hovedformer for hjælp, en almindelig hjælp til underhold m. v., der principielt skal tilbagebetales, og hjælp, der ydes i en række i loven angivne særlige tilfælde, og som ikke er forbundet med tilbagebetalingspligt. Denne hjælpeform ydes f. eks. under sygdom — med særlige regler for alvorligere sygdomme, navnlig tuberkulose og børnelammelse — og i anledning af fødsel. Endvidere ydes hjælp af denne art til særforsorgspatienter.

Forslaget indeholder en regel om hjælp til kronisk syge, der ikke er sygeforsikret. Reglen findes ikke i lovudkastet i udvalgs-

betænkningen. På grundlag af indstilling fra invalideforsikringskommissionen er der jo for den øvrige del af riget fremsat forslag om indførelse af automatisk invalideforsikring af alle uanset helbredstilstand, således at alle invaliderede vil få adgang til egentlig invalidepension, og Færøudvalget er i sin betænkning gået ud fra, at tilsvarende ændringer ville blive foretaget i den færøske lovgivning om invalideforsikring. Efter udtrykkeligt ønske fra færøsk side har man dog indsat en lovbestemmelse, der nøje svarer til reglerne i den danske forsorgslov.

Forslaget indeholder endvidere særlige regler om hjælp til enker og enlige mødre samt om en egentlig enkepension svarende til de regler, der gælder for den øvrige del af riget. Det er mit indtryk, at man navnlig gennem denne del af lovforslaget afhjælper et betydeligt savn på Færøerne.

På grund af øernes særlige forhold har man ikke ment at kunne give forskrifter i loven for oprettelse af bestemte kategorier forsorgsinstitutioner — således som det er sket i forsorgsloven for den øvrige del af riget. Man har derfor blot indsat en bestemmelse, hvorefter socialministeren efter forhandling med Færøernes landsstyre kan meddele godkendelse af institutioner til optagelse af personer, der søger hjælp efter loven eller er berettiget til ydelser efter anden færøsk sociallovgivning, f. eks. folke- eller invalidepension.

Ved udarbejdelsen af de administrative bestemmelser i kapitel IV i forslaget til den færøske forsorgslov har man haft for øje, at mange færøske kommuner er så små, at det ikke ville være rimeligt at belaste dem med administrationen af lovens bestemmelser. Det foreslås derfor, at kun kommuner med 2 000 indbyggere og derover selv administrerer de almindelige regler om hjælp, dog med adgang til anke til rigsombudsmanden. For andre kommuner træffes afgørelserne af rigsombudsmanden, der i øvrigt i alle tilfælde har afgørelsen på visse specielle områder, f. eks. med hensyn til enkepension.

Efter de gældende regler yder staten et tilskud til kommunernes udgifter til de kommunale hjælpeekasser på $\frac{1}{10}$ af denne udgift. Tilskudsbeløbet ligger for tiden på omkring 7 500 kr. årligt. Det må anses for